

01 Tinerețea

Tinerețea

Viața lui David se desfășoară aproximativ în secolul al XI-lea înainte de Isus Hristos, datele de 1085 la 1015 fiind prezentate de obicei, fără prea multă certitudine. El avea treizeci de ani când a devenit rege și a domnit patruzeci de ani (2 Samuel 5.4 1 Cronici 29.27). Născut la Betleem, unde mai târziu Se va naște Domnul său, el era fiul lui Isai, deci urmaș al lui Rut Moabita (Rut 4.21-22; Matei 1.5).

1. Ungerea (1 Samuel 16.1-13)

În ciuda misiunii care-i fusese încredințată, Saul nu-l distrusese cu totul pe Amalec. În consecință, Samuel îi declarase: „Domnul a rupt astăzi domnia lui Israel deasupra ta și a dat-o aproapelui tău, care este mai bun decât tine” (1 Samuel 15.28). Din ziua aceea, regele respins trebuia să se întrebe cu îngrijorare care este acest „aproape” care-i va răpi tronul, lui sau fiului său. La rîndul său, Samuel îl plîngea pe Saul, puțin grăbit, se pare, să-l ungă pe cel pe care Domnul îl va desemna. Pentru a-l hotărî pe profet să meargă la Isai, la Betleem, a trebuit insistența lui Dumnezeu: „Pe unul din fiii lui Mi l-am ales ca împărat”. Samuel își luase sticluța cu undelemn — lucrarea omului — pentru a-l unge pe Saul, cerut de popor (1 Samuel 10.1). Pentru David, ales de Domnul, el va lua cornul său — lucrare divină — (1 Samuel 16.1, la fel pentru Solomon, în 1 împărați 1.39).

La Betleem, bătrînul va învăța o lecție însemnată. Atîția ani el mersese cu Dumnezeu și totuși nu-și dăduse într-adevăr seama că „Domnul nu Se uită la ce se uită omul, omul se uită la ceea ce izbește ochiul, dar „Domnul Se uită la inimă” (verset 7). Muștră de Dumnezeu său cu privire la Eliab, el lasă să treacă prin fața lui cei șapte fii ai lui Isai, fără a alege vreunul. Totuși Domnul spusese clar că trebuia să ungă un om din această familie. „Aceștia sînt toți fiii tăi?” întreabă el mirat. „A mai rămas cel mai tînăr”, răspunde tatăl, „dar iată, paște oile”.

La cererea lui Samuel, se duce să-l caute; pe el îl unge în mijlocul fraților săi. David era cel mai mic, cel mai puțin respectat, cel pe care omul nu l-ar fi ales. Dar Dumnezeu vedea în inima sa credința care era deja vie. El era frumos cum fusese Moise (Evrei 11.23), așa cum va fi împăratul Slavei: „Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor” (Psalmul 45.2). El era păstor, așa cum fuseseră Iacov și Moise. Contrast frecvent în Cuvînt, între păstor și vînător. Acesta își găsește satisfacția pe seama victimei sale, în timp ce păstorul se cheltuiește și se consacră lucrării.

Energia vînătorului îl caracterizează pe David, războinicul; dar el fusese pregătit ca păstor, cu acest caracter îl va învinge pe Goliat și mai târziu va paște poporul lui Dumnezeu.

Înainte de a deveni păstorul lui Israel, el a trebuit să învețe într-adevăr să îngrijească turma din Betleem, să elibereze oaia pe care o lua leul, expunîndu-se el însuși loviturilor sale. În singurătatea lui el dovedea astfel valoarea care o avea pentru el un singur miel (Luca 15). „Prima etapă în propria noastră istorie conține și revelează calitățile principale care disting etapele succesive ale vieții noastre; prin urmare, nimic nu este mai important pentru creștin decât influența pe care el o suportă cînd parcurge această primă etapă”. Chiar după ce el fusese cîntărețul lui Saul, nimic nu s-a schimbat pentru David: el se întorcea de la Saul pentru a paște oile tatălui său la Betleem.

Duhul Domnului a venit peste el din ziua ungerii sale (verset 13). Ce transformare înseamnă aceasta în viața sa! În ultimele sale cuvinte, el remarcă încă: „Duhul Domnului a vorbit prin mine și cuvîntul Lui era pe limba mea” (2 Samuel 23.2). În timpul vieții sale, în ce mod minunat va fi condus și învățat de acest Duh!

El a fost uns în mijlocul fraților săi, așa cum și Domnul Isus a fost „uns cu untdelemn de bucurie, mai presus de însoțitorii săi” (Evrei 1.9).

Oamenii își formează pe cei tineri, apoi îi cheamă la o misiune. Dumnezeu face însă invers. Mai întîi El cheamă. Dacă, întocmai ca tînărul Isaia (Isaia 6.8), I s-a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă”, El îl pregătește. Pregătirea Sa nu este de o zi, nici de un an; ea se poate prelungi mult timp, patruzeci de ani pentru Moise, mai mult de trei ani pentru Saul din Tars, mai mulți ani pentru David. Într-adevăr, cum va ajunge acest tînăr la scaunul de domnie? El nu are deloc vîrsta pentru aceasta.

Saul este lepădat, dar el domnește încă. Poporul îl va accepta pe David? Numai credința putea discerne în el pe alesul lui Dumnezeu, credința pe care au avut-o cei care vor fi la el la Adulam sau la Tîclag; credința care a însuflețit-o pe Abigail; credința care a rămas vie în inima sa și i-a dat răbdarea să aștepte să vină momentul lui Dumnezeu pentru a-i da El însuși coroana.

Această credință va trebui pusă la încercare pentru a-i demonstra realitatea; însuși omul va trebui să fie format în școala lui Dumnezeu. Nu poți „sluji după voia Sa”, fără a trece prin această școală, adesea lungă și grea, dar în care Stăpînul rămîne plin de har. „Cine învață ca El?” (Iov 36.22; Matei 11.29).

2. Primele încercări ale credinței

Ne este spus în 1 Timotei 3.10: „Să fie puși la probă mai întîi și numai dacă sînt fără vină, să servească”. Acesta este modul de lucru al lui Dumnezeu. Aceste prime teste sînt foarte importante în viața unui tînăr creștin. Va ști el să răspundă la ele în viața sa particulară, în mărturia sa publică, pentru ca Domnul să-i poată încredința mai mult?

a) Leul și ursul (1 Samuel 17.34-35)

Credința păstorașului de la Betleem a fost pusă la încercare, cînd, singur, își păzea turma. Apare un leu care-i răpește una din oi. David își va spune: nu-mi pasă, pericolul este prea mare s-o scap, nu-i decât o oaie? Din contră, el urmărește fiara, scapă animalul cu mîna sa; cînd leul îl atacă, el îl lovește și îl ucide.

În taina inimii sale, el are convingerea: „Domnul m-a scăpat din gheara leului”. Experiență binecuvîntată a puterii divine ca răspuns la credință — experiența fericită pe care o poate face orice tînăr credincios care contează pe Domnul Său, în problemele, alegerile, încercările începutului vieții sale. A obține victoria în ele (Psalmi 119,9) este preludiul unei vieți binecuvîntate; a se lăsa oprit, descurajat, abătut, poate avea consecințe foarte regretabile pentru viitor, deși Domnul este credincios și-l ridică pe cel care vine la El.

b). Goliat (1 Samuel 17.1-54)

O încercare mult mai serioasă îl așteaptă pe David. El va trebui să dea mărturia publică despre credința sa și să acționeze în consecință.

În fața uriașului, poporul și însuși Saul sînt îngroziți (versetele 11,24). Despre Ionatan nu se spune nimic; în orice caz, el nu s-a oferit să lupte. Dar David are o credință deja încercată. El poate spune lui Saul fără a ezita: „Robul tău va merge și va lupta cu acest filistean”. Degeaba a spus Saul: „Tu nu poți”; David răspunde: „Domnul, El mă va scăpa”.

Credința tînărului păstor era, dacă se poate spune, stimulată de o sfință indignare. Cum se putea să fugi din fața „acestui om”, a acestui filistean care a aruncat disprețul asupra lui Israel, care a insultat oștirile aranjate de Dumnezeu cel viu, care l-a insultat pe Dumnezeu însuși? Dumnezeu trebuia să-și scape poporul din mîna unui asemenea dușman.

David refuză resursele omenesti, armătura lui Saul; el alege pentru luptă instrumentele păstorului: traista în care purta, fără îndoială, leacurile necesare pentru oile bolnave sau rănite, ca și propria sa hrană, imagine a Cuvîntului lui Dumnezeu, care-l hrănește pe slujitor și conține resursele necesare slujbei sale. El pune în ea cele cinci pietre netede, imagini ale atîtor versete ale Cuvîntului aplicate la timp.

„Cinci” pietre — puțin lucru în aparență, imagine a slăbiciunii omului, dar, în mîna lui Dumnezeu, instrument al victoriei.

Credința îi umplea inima și îi dădea întreaga asigurare. El venea contra lui Goliat „în numele Domnului pe care tu l-ai insultat”, pentru ca tot pămîntul să știe „că Israel are un Dumnezeu” și ca toți să știe că „biruința este a Domnului”. Încrederea în Dumnezeu era baza unor asemenea declarații în fața unui popor îngrozit. Mai hotărîtă încă este îndrăzneala chiar în momentul în care filisteanul se ridică, înaintează și se apropie în întîmpinarea lui David. Tînărul nu fuge în acest moment critic; din contra, el se grăbește și aleargă spre linia de bătaie, pune mîna în traista sa, ia piatra, o aruncă cu praștia: biruința este a lui. Filisteanul este decapitat cu propria sa sabie, așa cum ne este spus despre Domnul Isus că El a învins, prin moarte, pe cel care avea puterea morții (Evrei 2.14).

În ziua luptei, David este disprețuit de fratele său (verset 28), el este necunoscut lui Abner și lui Saul (verset 55), dar devine obiectul atașamentului pentru credință (Ionatan: 18.1-4).

3. La curte (1 Samuel 18)

David va fi supus unui alt gen de încercări: succesul, popularitatea, dar și nerecunoștința, ura izvorîită din gelozie. Ce se va întîmpla cu credința sa?

a) Cîntăreț din harfă (1 Samuel 16.18-23; 18.10; 19.9)

Muzica ocupa un loc important în viața fiului lui Isai. Din copilărie el mînuia harfa; ea îi dădea ocazia să fie adus la curte pentru a-l calma pe Saul. Reacțiile regelui arată că muzica potolește, destinde, dar nu schimbă inima. Situația este alta astăzi?

David a cîntat din harfă pentru a-l ajuta pe rege, stăpînul său. El va continua să practice arta sa, dar concentrînd-o asupra laudei lui Dumnezeu. În amurgul vieții sale, el se va numi „Dulcele psalmist al lui Israel”. El va institui cîntăreți pentru a-l lăuda pe Domnul. Chiar la întoarcerea din exil, se vor mai folosi „instrumentele lui David” pentru cîntare (Neemia 12.36).

b) Căpetenie a oștirilor

După victoria lui David asupra lui Goliat, „Saul îl numește mai mare peste războinici”. La întoarcerea de la bătălie, grupuri de femei cîntă și își răspund unele altora: „Saul a bătut miile lui — iar David, zecile lui de mii”.

Saul este foarte supărat și își dă seama că tînărul betleemit este urmașul anunțat de Samuel: „Nu-i mai lipsește decît împărăția”. Și din ziua aceea Saul a privit cu ochi răi pe David”. Dar David nu se mîndrește cu aceasta, din contra, el continuă să meargă cu Dumnezeu său: „Domnul era cu el” (1 Samuel 18.12). Saul îl îndepărtează de lîngă el și îl degradează, îl pune mai mare numai peste o mie de oameni. David continua totuși să „iasă și să intre în fața poporului” și „Domnul era cu el”. Pentru fiecare era clar că el mergea cu Dumnezeu. Întreg Israelul și Iuda îl iubeau. El nu era trufaș, ci era mereu cu ei. „El se poartă cu mai multă înțelepciune decît toți slujitorii lui Saul și numele lui a ajuns foarte vestit” (18.30).

c) Ginere al împăratului

Saul promisese pe fiica sa Merab și mari bogății oricărui va lovi pe Goliat. În loc să-și țină cuvîntul, el va pune noi condiții căsătoriei lui David cu fiica sa cea mare, sperînd că, în noi lupte, mîna filistenilor va fi asupra lui. Apoi, cînd a venit vremea să o dea pe Merab lui David, ea a fost dată ca soție lui Adriel. Mical, cea mai tînără fiică a lui Saul, îl iubește pe David. Saul vede în aceasta o ocazie minunată să încerce din nou să-l facă să moară pe dușmanul său, prin mîna filistenilor. David nu se lăsa orbit de perspectivă: „Sînt un om sărac și de puțină însemnătate”. În loc de o sută de prepuțuri ale filistenilor, el va aduce două sute; el răspunde cursei întinse, printr-o nouă victorie cu Dumnezeu. Saul este deci obligat să i-o dea pe Mical și trebuie săși dea seama că, în ciuda înaltei sale poziții ca ginere al împăratului, David stăruia în credința sa și că „Domnul era cu el” (versetul 28).

d) Gelozia lui Saul

La curte, o încercare mai grea îl aștepta pe David. Înălțarea nu l-a determinat să se vadă mai mare în ochii săi, nrecunoștința nu l-a amărit. Ce va face gelozia lui Saul?

Împăratul are ochiul asupra tânărului. El îl înjosește, îl expune pericolelor. Vrea să-l ucidă sau să-l omoare alții. Conspira cu slujitorii săi pentru a-l omorî. Încă odată încearcă să-l prionească de perete cu sulița sa. Și când ginerele său reușește să scape, el trimite niște oameni pentru a-l omorî în patul său.

Care este reacția lui David? Psalmul 59 ne-o arată: rugăciuni fierbinți adresate lui Dumnezeu pentru a fi scăpat; încredere în Acela care este adăpostul său, care Se poartă plin de bunătate față de el; siguranța că va fi ascultat: „Voi cînta puterea ta si dis-de-dimineată voi lăuda bunătatea Ta; căci Tu ai fost „un adăpost în ziua necazului". Cu toate acestea, David va trebui să fugă. Trebuie ca el să fie pregătit (format) pentru a sluji după voia lui Dumnezeu. El trebuie să treacă prin disciplină, în tristețea singurătății.

Credința sa a fost pusă la încercare, în secret, public, la curte; ea a învins. Dar trebuie o școală mai dureroasă pentru a pregăti pe împăratul după inima lui Dumnezeu pentru slujba care-l așteaptă.

clickbible.org